

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Intru în carte cuvânt și Mă scriu în ea cu ziua de sărbătoare în sobor de sfinți a trâmbiței Mele Verginica, și se împlinesc azi treizeci de ani de când ceata sfinților a primit-o pe ea între cei din cer. Eu, Domnul Iisus Hristos, în a treia zi de sărbătoare, zi lucrătoare pentru Mine și pentru sfinți în mijlocul tău, Mă las în carte cuvânt lucrător, poporul Meu, că am de așezat în ea cuvânt de durere și cu trezire în el pentru cei ce n-au stat frumos și cu răbdare în trupul acestui popor, și sunt la masă de cuvânt cu cei din cer, pe care i-am avut acum nouăsprezece ani în cuvânt și în grădinița Mea de cuvânt în ziua pecetluirii ei cu sfințenia Mea ca să fie ea ieslea Mea de coborâre cuvânt pe pământ, acum, la sfârșit de timp, și să pot de aici să strig în lung și în lat, și cort ceresc să fac pentru Mine aici și să strig de sub el și să chem la masă de cuvânt pe cei iubitori de credință, că le trebuie darul credinței la cei ce iubesc cuvântul Meu și minunea lui din zilele acestea.

Cobor cu greu în ziua aceasta, căci găsesc neputință la porți, și le întăresc în răbdare ca să putem lucra și învăța, căci învățătura cea de pe pământ, pe care o învață omul unul de la altul cum este între cei ce învață carte ca să iasă oameni cu mărire pentru oameni, această învățătură nu are nimic legat cu Duhul Meu Cel învățător, cu smerenia Mea, care coboară pe Duhul Sfânt în mijlocul oamenilor ca să grăiască El lor. Apostolul Meu Andrei l-a avut întâi învățător pe Ioan Botezătorul, cel fără de carte învățată de la oameni, dar l-a adus Domnului rod ucenici și Mi i-a pregătit Mie pe cei povățuiți de el pe calea cea plină de cer pe pământ între oameni, căci numai cei săraci și smeriți sunt plăcuții Mei și doriții inimii Mele. Era pescar apostolul Andrei și era sărac, iar Eu l-am făcut gura Mea pe pământ și locaș al credinței, așa cum am lucrat și în vremea aceasta de Mi-am ales vase de trâmbițare Mie pentru lucrul Meu cel ceresc pe pământ acum, căci din cei ce învață carte de pe pământ nu pot să-Mi aleg, nu sunt săraci cu duhul și nu pot să fac din ei locaș al credinței, că nu scapă de îngâmfare cei ce-și caută mărire pe pământ, iar îngâmfarea este diavol. Cei ce-Mi sunt Mie de folos trebuie să fie temători de Dumnezeu și iubitori de sfințenie, nu de carte, ci de credință iubitori și de smerenie purtători, și așa am ales Eu pe trâmbița Mea Verginica de am sunat Eu apoi prin gura ei cu sunet de trâmbiță, așa cum i-am arătat apostolului Ioan că voi lucra în zilele cele de apoi, și Mi-am făcut din ea organ al Duhului Sfânt pe pământ și Mi-am cules un popor ca să audă el cuvântul lui Dumnezeu și să mărturisească din unii în alții această minune de taină și să crească în credință cei ce află izvorul Meu de cuvânt, aici, pe vatra acestui sătuț, și Mi-e duhul tot o jale, că puțini își lasă ale lor ca să urmeze Mie, și Mi-e inima tot o durere că nu poate omul să facă voia Mea, din pricina voii lui.

O, numai umilit trebuie să stau și să grăiesc înaintea omului! Nu pot să lucrez așa cum este de lucrat peste viața omului și peste păcatele lui ca să-l curăț pe el pentru Mine, o, nu pot, căci omul nu poate. Plâng ca un neputincios, Eu, Cel Atotputernic, și aștept să poată omul și să-Mi arate că poate cu Mine, că poate pentru Mine. Mă mângâi cu sfinții și împărțim durerea, căci sfinții sunt purtători de Dumnezeu, iar Eu sunt îndurerat. O, aceasta este de dus și de purtat pe pământ până când totul se va ușura deodată, căci truda Mea își va aduce rodul ei. Amin.

Sunteți în așteptare ca să intrați în carte, o, Verginico, tu și păstorul Daniel. Avem neputință în porți, tată. Lucrăm cu bucăți. Lucrăm ușor și lucrăm, că e zi de lucru, e zi de învățătură, zi de cuvânt cu răspuns în el pentru cele ce vin cu duh de răzvrătire față în față cu mersul Meu înainte prin cei credincioși. Tu ești plină de răbdare, dar și plină de cuvânt. Avem de dat răspuns la multe săgeți cu răutate în ele, cu venin și cu ură în ele și care ies din tolba celor ce se poartă după mintea lor, după îngâmfarea lor față în față cu mersul cuvântului Meu cel de azi, căci mergem tot înainte și nu stăm din mers, tată, că așteaptă Tatăl și tot cerul biruința Mea și împlini-

rea a tot cuvântul Meu cel rostit pentru ea. Treacă cerul, treacă și pământul, treacă tot și toate, dar nu împlinirea cuvântului Meu, ci să se arate ea, că Eu așa am spus că va fi. Mă uit la tine câtă milă ai de Mine, tată. O, cât ești de miloasă! Când erai pe pământ numai într-o suferință ai stat, și M-ai purtat așa cum sunt Eu, îndurerat și lovit de săgeți fel de fel. O, cum să te fi plăcut pe tine satana când vedea el că tu porți de la Mine lucrarea cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp? N-au știut să Ne prețuiască cei pe care i-am miluit și i-am călăuzit. Așa e soarta lui Dumnezeu între ai Săi.

Dar acum să vedem cum Ne așezăm în carte în ziua aceasta de cuvânt, o, Verginico. Amin.

— *Ne așezăm, Doamne, la lucrul cuvântului de azi, că mă uit la sfinți că-s plini de dor. Când omului îi este foame, caută cu nerăbdare să mănânce și să se liniștească apoi. Așa sunt și sfinții, plini de dor, și caută să-și liniștească dorul. Toate cele ce nu se văd așteaptă, Doamne, iar freamătul lor sfânt și ceresc e ca un vânt alinător pentru noi, pentru Tine și pentru sfinți, Doamne. O, ce frumos este în cele nevăzute de om! Nu tânjește omul după ele nici măcar cu credința. M-a durut după ele pe pământ după ce le-am gustat cu Tine de mânuță, dar mi-a fost milă de popor și am voit să stau cu el ca să-l conduc spre tot frumosul cel nevăzut de ochiul trupului, de ochiul cel măcinat de păcat, și care ar fi să se lase vindecat pentru ca să vadă. Așa lucrare de cuvânt voiesc în ziua aceasta să așezăm în carte și cu dor doresc să rodească ea acolo unde Duhul Tău o trimite. Mă îngrijesc cu mare milă să mergă cu pas întreg lucrarea Ta de cuvânt, că nu mai e pentru noi altă nădejde pentru cele ce sunt de așezat pe pământ acum, înaintea venirii Tale, după cum au fost ele vestite prin Scripturi că va să vină și va să fie. Multe taine neînțelese trebuie desfăcute și trebuie sădite în fiii cei credincioși, pe care noi i-am învățat să-și lucreze mereu, mereu curățirea greșalelor și dorul de Dumnezeu, lucrarea sfinților, o, Doamne, că numai sfinții au iubit să lucreze așa înaintea Ta pe pământ, iar plata lor a fost mare în cer.*

O, avem durere și jale de la cei ce se împotrivesc cu mintea lor și cu cuvântul lor cel necredincios și dușmănos, și care au fost cândva mărturisitori și au spus „Da, Doamne, cred, Doamne“. O, nedragostea cea pentru Tine a cuvântului Tău și a sfințeniei peste ei, aceasta le-a măcinat pic cu pic calea și credința și sunt acum răzvrățiți și lucrează răzvrătire și vor război cu Tine. I-am făcut rude cu noi, i-am făcut vecini, i-am făcut fini ca să-i avem de sprijin și de credincioșie, dar dorul de ei înșiși i-a făcut nepăsători pentru mersul cel tot mai măreț al Tău cu poporul cel credincios. O, să-i strigăm, să le arătăm nedumerirea și greșalele pentru ea, și să le spunem din cer și să le arătăm adevărul, pe care ei între ei îl pitesc ca să poată să lucreze ei altfel, o, și numai din duh de prostie au căzut ei în așa rușinoasă lucrare a lor. Aș voi să-i povățuiesc pe toți cei care mai sunt pe pământ și care au avut parte de această masă de cuvânt, scumpă și dorită mult de toți sfinții din cer. Cu păstorul Daniel mă voi sprijini în ziua mea de sărbătoare și împreună vom pune masă de cuvânt pe masa poporului Tău cel de azi credincios, ca să luăm apoi și să ducem peste tot pe unde sunt cei ce au fost și mai sunt.

O, ce milă mi-a fost de tine, popor cu numele acestui cuvânt pe tine! Mă purtam prin toate cetățile tale ca să ți-L aduc pe Domnul în casă și ca să prinzi putere pentru El, în vreme ce eram atât de neputincioasă cu trupul meu, zdrobit de arșița Domnului, Care locuia în mine, pentru ca să ți Se dea ție cuvânt. Ce dulci amintiri și ce mărețe! Numai cei din cer le mai privesc, că toate sunt în cer și se văd toate. Dragostea ta dintâi le-a făcut să fie ele pe pământ în vremea ta cu Domnul și cu mine pe cale, dar dragostea ta cea de atunci a fost uitată de tine, o, și era fierbinte dragostea ta și Se încălzea Domnul la ea. E ziua mea de serbare, ziua când tu ai venit de peste tot și mi-ai însoțit ultimii mei pași pe pământ, ultima ta privire spre trâmbița lui Dumnezeu, prin care Domnul a sunat și te-a chemat la masa Sa și te-a hrănit așa. Aș voi să grăiesc mult, și mult să te folosești și mult să-ți stârnești inima ca să simți ea căldura și răceala și să înțeleagă una de la alta ce face fiecare din acestea două.

Sunt cu păstorul Daniel și așteptăm să fie putere în porți ca să putem lucra cuvânt cu despicare pentru atâtea taine greu de înțeles de pe pământ, și venim noi din cer ca să le despiciăm și să arătăm lucrarea lor. Avem cu noi însoțitori dintre cei care au fost și au venit și ei, și i-am luat martori pentru cele ce vom grăi în ziua aceasta de cuvânt.

O, Doamne, întărește puterea cea din porți! Sfinții cei tămăduitori, toți să dea darul cel alinător pentru neputința celor ce ne țin ca să venim și ca să cuvântăm. Amin.

— O, Verginico, o, tată, e mare durerea Noastră de la cei ce Ne-o fac, și ea se dovedește că este. Ne vom alina lucrând, tată, Noi și cei ce Ne poartă ca să cuvântăm. Toate sunt cu folos, iar voi veți intra acum în carte și veți lucra, și cerul vă este martor. Bindecuvântat să fie lucrul și cuvântul vostru din ziua aceasta și rod să dea el și pace să aducă și duh de credință să nască în cei slabi cu credința, în cei slabi cu ascultarea și apoi cu credința, o, fiilor cerești și locuitori acum cu oștirea Mea cea din cer. Amin, amin, amin.

— *Suflăm peste porți, o, Doamne, și dintr-o parte și din alta suflăm duh de putere și ne așezăm în carte, și trebuie credință în cuvântul Tău, că Tu ai spus că numai cu greu cobori, și nu e de ajuns sprijin din părți pentru puterea cea pentru Tine în porți, ba vin numai și numai dureri fel de fel din părți, mai ales făcute de cei ce s-au tras în părți ca să facă ei altceva decât ai Tu de lucrat acum pe pământ, o, și puțin de tot suntem ajutați pentru ca să ne facem cuvânt în carte, dar prin tot greul și slăbirea care bat din părți, lucrăm, Doamne, tot ce mai este de lucrat, până ce toate se vor lucra și vor fi. Amin.*

— O, lucrăm, Verginico, Eu și cu voi, Eu și sfinții Mei, și vă am într-o parte și în alta și lucrăm. Tu cu păstorul Daniel stați martori, tată, și aveți lângă voi pe cei vii din cer ai acestei lucrări de cuvânt și privesc ei în cer și pe pământ lucrul și cuvântul Nostru, iar Eu am pe ucenicul Meu cel de acum două mii de ani, apostolul Andrei, îl am lângă voi și lucrăm masă de cuvânt, carte scrisă spre apărarea Noastră în fața celor ce Ne lovesc din părți fără să știe ei în cine lovesc și cum lovesc, căci cei ce nu văd, nu văd, tată, și nici cuvântul cel de sus nu-i străpunge pe ei ca să-i ajute spre credință, dar voi să lucrați, și pe rând să lucrăm, căci între cei din cer e ca în cer, nu e ca pe pământ lucrul cel lucrat de ei.

— *O, nu e ca pe pământ, Doamne, ci e ca în cer toată coborârea Ta cu lucrători din cer. Le spun eu, cel de un an venit și așezat lucrător de lângă Tine și de lângă trâmbița Ta Verginica peste poporul Tău de azi, căruia i-am fost păstor din partea Ta pe pământ, și dau să le spun la cei ce i-am păstorit, atât cât m-au primit cât am stat cu ei ca să fac peste ei lucrarea mea de păstor din partea Ta, și le spun așa:*

O, nu e ca pe pământ, ci e ca în cer lucrul Domnului azi peste voi, când El coboară cuvânt la voi și grăiește cu ai Săi în cer înaintea ucenicilor de pe pământ martori ai coborârii Lui, așa cum Domnul a arătat pentru orice minte că El cu sfinții vine și cu ei lucrează și grăiește în venirea Sa celor de pe pământ, și grăiește Domnul cu ei durerea Sa, așa cum a lucrat El în sfat cu sfinții Lui pe muntele Tabor, de o parte și de alta avându-i pe Moise și pe Ilie, și prin care a arătat Domnul taina celor înviați prin Hristos. O, așa stă Domnul azi cu noi în sfat, de o parte și de alta avându-ne și grăind cu noi durerea Sa, și pe care o grăim și vouă, și e lipsă de putere pentru sarcina coborârii Domnului cu cei din cer, cu sfinții Lui de o parte și de alta, cu oștire cerească, ținându-se ea după Domnul în coborârea Sa cu sfinții Săi, cu lucrători din cer pe pământ ca pe muntele Tabor. Așa să înțelegeți voi cum stă Domnul în lucrul Său de cuvânt față în față cu cei ce vă pun masă apoi cu tot ce așează Domnul pe ea cuvânt de creștere, cuvânt de durere, că de pe pământ se suie durere multă spre cer, iar rana de la ea vine iarăși înapoi pe pământ, căci purtătorii de Dumnezeu Îl poartă pe Domnul așa cum este El, plin de durerile care vin peste El de pe pământ. Caută cu binele pe pământ creștinul cel fără milă de Dumnezeu în el, iar de la aceasta se suie numai rod de durere în cer. Oștirile din cer au căpetenii, și așa a dat Domnul să fie și în poporul cuvântului Său, ca în cer să fie, căci cine n-a iubit să stea cu călăuză și să vadă Domnul aceasta, acela s-a făcut durere și rană peste Domnul, și rodul spune aceasta.

Iată, deslușim în sfat ceresc taina învierii, taina celor ce lucrează din cer, taina celor înviați și a celor în drum spre înviere, ca să știe cei ce dau să moară, și să învețe ei taina învierii, că nu cei morți grăiesc, ci numai cei vii, și grăim noi așa cum grăiau cei de pe muntele Tabor când a fost descoperită taina Domnului cu sfinții Săi în sfat, ca să-i ajute pe ucenicii luați de El la sfatul Lui cu sfinții și să creadă ei văzând cerul în lucru pe pământ cu Domnul.

Vorbeau cei vii cu Domnul, și Domnul cu ei vorbea pe muntele Tabor despre durerea care avea să vină în Ierusalim pe calea cea grea a Domnului pe pământ, iar sfatul celor din cer îi copleșise de durere pe martorii de pe pământ, care au văzut taina grăirii Domnului cu sfinții Săi, căci taina celor vii s-a arătat atunci din cer pe pământ lucrătoare, și nimeni să nu grăiască așa cum se grăiește pe pământ apoi despre cele descoperite acum din cer pentru deslușirea tainei celor înviați, și care sunt în toată vremea pas cu pasul omului, cu pasul poporului de azi al cuvântului lui Dumnezeu, popor ascultător și neascultător, după cum alege să meargă sau să nu meargă creștinul pe drumul slavei venirii Domnului cu sfinții Săi acum, la sfârșit de timp, căci taina cea de pe muntele Tabor este coborârea Domnului acum, aici pe pământ. O, așa suntem și noi, cei ce am plecat de mânuță cu Domnul spre cei din cer, și suntem cei înviați și cei lucrători, iar cei ce tot ca noi lucrează pe pământ, aceia sunt în drum spre învierea lor și a celor ce au plecat fără să-și pregătească drum spre înviere, căci Domnul a așezat aici lucru cu rânduială și cu stăruință pentru învierea morților de pe pământ și de sub pământ, dacă ei nu sunt încă vii așa cum sunt sfinții cei înviați.

O, nu stau sfinții în morminte, și taină după taină dăm să grăim și să deslușim în mijlocul poporului chemat, ales și credincios, ba și celor necredincioși le face Domnul parte să înțeleagă. O, nu zic să nu faceți ce ziceți voi că faceți și că nu fac și alții tot la fel ca voi, și îi spun finului meu de la Târgoviște, atât de răzvrătit și de tulburat cum a ajuns el acum din pricina duhului cel rău al îngâmării din el, care l-a făcut atât de urât la suflet și la trup, îi spun lui să nu se laude că face și că nu fac și alții ce face el cu dusul lui pe la mormântul trâmbiței Domnului și la mormântul meu pe pământ. Dar îi spun lui acum că e mică de tot credința lui față de darul credinței peste cei credincioși în poporul de azi.

O, fiule răzvrătit, ce suflet urât ți-a făcut îngâmfaarea și duhul lui satana! Te făcuse Domnul finul meu, și îmi faci acum atâta rușine și atâta durere în fața celor din cer. O, nu de ochii lumii, nu de ochii morților din cimitir, care au ochi și văd, și nu ca tine văd, de te tot uiți după cei ce vin sau nu vin la cimitir ca tine cu flori și cu lumânări, ca să clevești apoi pe cei ce nu vin, pe cei care vrei tu să-i clevești și să-i vorbești de rău pe la cei clevetitori; o, nu de ochii celorlalți trebuie să faci tu aceasta. Nu vă mai lăudați în zadar că sunteți voi cei adevărați în urma noastră, căci voi n-ați primit călăuză peste voi nici cât am fost noi pe pământ cu voi, eu și cu trâmbița Domnului. O, nu mai împărțiți dispreț, nu mai boicotați cu vorba de colo-colo, că e păcat aceasta și vă umpleți de prea mult păcat. Îți amintesc de ucenicul cel sfânt prin ascultare și care după ce a fost așezat în mormânt, și a fost pus mai apoi peste el de către cei din mănăstire pe un altul nepotrivit cu el, l-a scos pe mal ucenicul acela, l-a scos afară de lângă el ucenicul cel sfânt, și grăiau cu el cei din mănăstire ca și cu unul viu rugându-l să asculte ca și când era pe pământ și să nu-l mai scoată afară pe cel așezat lângă el în mormânt, și a ascultat el și atunci pe cei ce i-au fost mai-mari pe pământ, de l-a lăsat acolo pe cel intrat peste el, dar el n-a mai stat, ci s-a ridicat și s-a sculat și a plecat, ca să se descopere pe pământ taina celor înviați. O, și nu faci tu brânză mare că te duci și împodobești mormânt de prooroc ca să te arăți așa, căci tu știi ce scrie în Scripturi despre cei ce împodobesc mormintele proorocilor. O, împarți zarvă mare, și nu ți-a spus ție Domnul să faci așa. Iată, faci ceea ce a făcut și încă face laolaltă cu tine fiul cel rămas în casa trâmbiței Domnului, și pe care l-au ajutat atât de mult purtătorii de azi ai Domnului, și apoi el i-a clevetit și i-a bârfit pe unde i-a plăcut, și la care tu te duci când și când ca să-l ațâți spre răutate, spre păcatul bârfei și al disprețului față de mersul Domnului acum. Vai de lucrarea ta cea rea! Zici că-ți grăiește omul acum, dar nu este așa, ci grăiește cu

tine glas din cer. Te hrănește satana cu duhul îngâmfwării de te crezi în drept să faci ceea ce faci, de ațâți la dispreț și la necredință pe cei slabi cu credința și cu fapta credinței și a umilinței de duh. Ai strâns pe câțiva și faci vâlvă și durere peste durere pentru cei din cer, căci diavolul nu poate să iubească lucrarea cuvântului de azi și mersul ei cel plin de biruință pentru Domnul acum. O, după ce că v-ați ales să trăiți ca lumea, așa cum nu trăiați atât de lumește pe vremea trâmbiței Domnului pe pământ cu voi, o, după ce că n-ați mai voit să împliniți pe Domnul așa cum v-a învățat El prin cuvântul trâmbiței Lui atâția ani, iată, peste aceasta mai și loviți în cei ce dau să meargă și merg! Nu e nimeni împins să meargă cu răbdare până la ziua biruinței, dar sunt mulți care iubesc pe Domnul cu credința și cu viața și cu multa lor iubire pentru El, așa cum și fiica ta, care este de partea Domnului acum, și poate mărturisi acum multa iubire pe care Domnul a sădit-o în sufletele ei cel cuminte și credincios, în pas cu mulți frați și surori, copii credincioși iubirii lui Dumnezeu pe pământ, pe când ceilalți copii ai tăi s-au ales cu lumea, și aceasta te face vinovat. O, nu fă dureri martorilor din cer, pe care-i cunoașteți și vă cunosc și mărturisesc în cer despre fiecare din voi! O, nu fă așa, ca nu cumva să ajungeți ca și cei care au plecat neînviați și nu-i putem ști și vedea acum cu cei înviați! Stau de vorbă cu toți cei răzvrățiți, care gândesc ca tine, căci tu ai dat să răzvrățești spre împietrire spre sfârșitul său pe pământ și pe cel ce a fost însoțitorul lui Verginica, dar Domnul S-a descoperit lui cu multă limpezime cu lucrarea Sa cea de nou Ierusalim acum, și a văzut el și a venit și a mărturisit și s-a îndreptat spre duhul și lucrarea adevărului cu inimioara sa, care aștepta în ea lăcrimând împlinirile Domnului, și a fost el dat apoi să fie condus spre cer prin cei ce poartă azi pe Domnul, și nu v-a fost dat vouă, celor împotriviți, și n-a fost aceasta pentru voi semn de împlinire a cuvântului rostit din timp de Domnul? Tu însă și aceluia ai vrut să-i strici așteptarea cea cu credință a izbăvirii lui și, o, ce lucrare stricătoare te-ai ridicat și te tot ridici să faci împotriva Domnului când nimeni din cer sau de pe pământ nu ți-a dat ție să faci aceasta, ci tu ți-ai luat singur, iar diavolul îngâmfwării te ajută. O, ce vei răspunde tu de cel deja zdrobit cu credința, care a rămas în casa trâmbiței Domnului, acolo unde n-a mai încăput voia Domnului, ci numai duh de lume și distracție ca în lume? Și ce vei răspunde de zbuciumul credinței șubrede a celor de la Gheboieni, și unde vrei să-i conduci pe cei care-i conduci tu? Spre suferința spre care i-ai mai condus și pe alții slabi cu iubirea și cu împlinirea? O, cum de nu te temi, cum de nu te umilești? Mă întrebă Domnul de tine și n-am ce să-I spun, iar când vei bate după ce vei strica prea mult și va veni peste tine rodul lucrării tale, așa cum și alții strică suflete și le seceră de pe cale, atunci va fi să-ți răspund: Nu știu cine ești! Iată, râd cei asemenea ție, râd cum le vine să râdă cei de la Gheboieni, și cei rămași în casa trâmbiței Domnului, râd de însoțitorul lui Verginica și îl hulesc și după ce el a dezbrăcat trupul cel obosit de la răutatea lui satana asupra lui o viață. Acest sufletel, de care râd cei care au acum să râdă, n-a mai avut nici o bucurie pe pământ după ce a plecat de lângă popor spre lume, smuls de ura lui satana, și numai răbdând a trăit și cu lacrimi pe obraz cum nimeni n-a știut, iar cei ce râd de el între poporul de atunci, uită aceștia că au fost inimi alăturate Domnului care l-au slăbit pe el în mijlocul poporului până ce a căzut el în toată slăbirea, și nu e de răs aceasta, căci diavolului nu-i place acest popor și această lucrare, și nu stă liniștit ca să nu caute el s-o zdrobească, și iată, îți spun cu lacrimi acestea toate și îți descopăr din durerea cea din cer, iar voi, cei despărțiți acum de calea cuvântului Domnului n-ați făcut nici un bine că v-ați tras în lături, că iată, îi serviți satanei prin clevertire, prin defăimare de frați, prin hulă și dispreț, și uitați de războiul lui satana asupra fiilor acestui popor, și ați împlinit voi acum cuvântul Domnului de pe vremea trâmbiței Lui pe pământ, cum că unii din popor se vor face lupi și vor sfâșia, iar alții vor răbda, și prin răbdare vor rodi Domnului suflete spre mântuire.

Grăiesc vouă pe rând durerile de la voi, cei care dați să apăsați peste mersul Domnului, de v-ați făcut în voi suflet de faraon, și-mi amintesc cum Domnul spunea în vreme de vânzare între frați și dintre frați ridicați vânzători de frați, și spunea Domnul cu durere că putea să fie vândut

de un evreu, de un faraon, dar nu de pești. O, nu mai știți ce ziceți și să credeți ce ziceți când zilnic ziceți că așteptați învierea morților și viața veacului ce va să fie, căci voi huliți pe cei ce au trecut, ca nu cumva să-i știți pe ei intrați în rai, așa cum râd unii din voi de însoțitorul lui Verginica la începutul ei cu Domnul. O, cât veți mai huli așa? S-au mântuit atâția păcătoși prin multa iconomie a milei Domnului pentru ei. Vă pare rău? O, mai bine v-ar fi fost să vă fi trezit din răutate și să fi pus înaintea Domnului, aici, pomelnicul neamului vostru răposat, ca să fie scos la odihnă prin această lucrare de azi, căci pentru aceasta Domnul a așezat înaintea Lui această cărare spre El dinspre pământ, din mijlocul poporului Lui, atât de așteptat de El să se ivească și să se îplinească descoperirea fiilor lui Dumnezeu, precum este scris. El, și nu om de pe pământ a așezat așa acum, și pentru învierea morților lucrează El acum lucrarea Sa de cuvânt, și sfințirea poporului Său pentru rugăciune spre El. Rând pe rând v-am spus acum durerile care vin la cer de la voi și vă spun că e vai de cel ce pleacă din trup ca dușman al luminii cuvântului Domnului azi, și n-aș voi să vedeți doar atunci. Am mărturisit înaintea voastră pe pământ spre capătul anilor mei lucrarea cea de nou Ierusalim și începutul ei și mersul ei și taina ei, și v-ați făcut apoi vrăjmași, mai înainte de plecarea mea, căci nu v-a plăcut cu călăuză peste voi, iar tu ai lucrat peste suflete slabe ca și tine, ca să ți-i faci ucenici ca și tine și să suflați dușmănie peste mersul Domnului. Vai celor ce te ascultă! Aceasta îți spun și ție, și lor. O, voi scoateți limba și vi se mișcă ea spre batjocură și spre furtună, luând unul de la altul foc pe ea ca să aprindeți cu ea foc, și uitați că focul nu se stinge cu foc, ci cu apă se stinge, iar voi aprindeți foc și peste cei din neamul vostru care s-au dus din trup, în loc să căutați să-i scoateți din foc, și iată, cel mărturisitor cândva între cei de la Gheboieni a plecat din trup hulind și lovind și nimicind credința din suflete, și nu mai sting focul de pe el cei rămași în urma lui, atinși de necredința insuflată lor de la el. Dau să-mi sfârșesc acum cuvântul durerii și mă uit în cartea Domnului pe pământ pe când mergeam cu ucenicii cei mici de azi ca să pecetluim poporul din cetate în cetate, și spunea Domnul atunci: „Creștine, nu te mai închina la idoli!“. Are nevoie de bucurii creștinul cel slab cu iubirea și cu viața, și aceasta nu este bucurie, dar eu spun celor ascultători și iubitori de Dumnezeu și de cuvântul Său că precum idolii sunt pentru cei ce vor cu veselia și cu viață de mângâieri trecătoare și cu pierdere de timp pe calea vieții lor, nerăscumpărându-și ei viață sfântă înaintea Domnului, tot la fel sfinții sunt pentru cei ce sunt îndurerați și loviți pe cale, bârșiți și clevetiți și disprețuiți pentru dragostea lor de Domnul și pentru viață cu mântuire în ea pentru ei, iar cei cu suflet scump și cald și plin de bunătate nu vor privi cu supărare răutatea celor răi la suflet, ci cu Domnul vor răbda, și rodnică le va fi lor răbdarea. Amin.

— O, păstorule Daniel, stăm de o parte și de alta a Domnului și grăim durerea Lui și a noastră, și mare taină ai deslușit tu acum despre felul cum Domnul lucrează înaintea ucenicilor Lui de azi cu muntele Lui de cuvânt, munte de Tabor, Domnul cu sfinții Săi în sfat, și mărturisit de ucenici, ca și acum două mii de ani. O, ai așezat pe masă durerea în care ne ține în cer ceata de defăimători, care s-au ales așa între cei ce credeau cândva, dar n-au mai stat să creadă până la sfârșit, ci s-au hotărât să se facă hulitori și defăimători, foc luând pe limba lor de câte ori varsă ei foc cu ea.

O, Doamne, fă Tu minune mare, să audă ei sfatul Tău cu noi, plin de durerea pe care ei ne-o fac! Li s-a despiciat acum taina învierii, taina celor înviați și în drum spre înviere. Dar cu ei ce va fi, o, Doamne?

— O, Verginico, nu se pot ascunde ei sub necredință și nici sub dezvinovățirile lor sau sub învinuirile pe care le împart asupra celor cu care pășim azi pas de biruință, așa cum am proorocit Noi din timp că va să fie pe pământ. Nu se pot ei ascunde nici după florile pe care ți le duc pe mormântul tău ca la un mort, căci tu ești printre cei vii, iar adevărații închinători ai Mei și ai tăi Ne au cu ei ziua și noaptea și nu Ne caută printre cei morți, ci între cei vii Ne găsesc, căci am spus că nici în Ierusalim, nici pe vârf de munte, ci în Duhul Adevărului vor fi și vor lucra

adevărații închinători. Creștinii mici cu viața și cu înțelepciunea se duc ca la cei morți la sfinții cărora ei le zidesc mormintele, dar creștinii care știu locuința sfinților, stau aceia înaintea Mea când Eu vin cu sfinții, și iată-Mă cu sfinții de o parte și de alta a Mea, făcând sfat între Mine și ei ca pe muntele Tabor, între Moise și Ilie stând Eu și cuvântând sub ochii ucenicilor Mei cei de atunci. Vă am de o parte și de alta în ziua aceasta, și iată, am lucrat și Mi-am spus durerea de la cei ce Ne-o fac. Apostolul Andrei v-a mângâiat arhiereste, că e martor aici a durerii Mele și a voastră în ziua aceasta de cuvânt, și vă mângâie el și vă spune vouă așa:

— *O, toată rătăcirea minților celor ce vă fac dureri în cer vouă și Domnului, vine de la semeția minții lor, și diavolul semeției domnește în ei. Să nu se mai mire de cei ce cad din ascultare și din iubire și se duc în părți. Să nu-i mai vorbească de rău pe aceștia ca să spună: „Uite-i ce fac!“, ci mai bine să se uite și la ei ce fac și ei, căci și ei sunt tot la fel de căzuți și mult căzuți și bolnavi cu inima și cu mintea, căci semeția și invidia nu fac cinste celui ce le lucrează pe ele, ci rușine fac acestea lor, mai multă decât oricare alt păcat ar face ei, dar cei ce le au pe acestea în ei, aceia fac toate păcatele apoi, și zadarnic îi mai hulesc ei pe alții căzuți prin pizma diavolului, care nu poate să-l vadă mergând cu Domnul pe creștin pe pământ, iar cine este slab veghetor și ușor ascultător de lucrarea întunericului, acela este ușor smuls dintre frați și luat de apă, și toate din lipsa duhului umilinței și apoi al pocăinței, daruri de la care vin în minte multă credință și multă viață binecuvântată peste om. Aceasta vă spun eu de lângă Domnul și de lângă voi în cer în ziua aceasta de mărturie.*

Mergem acum la postul de veghe și de mult lucru pentru ocrotirea poporului sfințit și a cetății de nou Ierusalim și stăm cu brațele întinse și ocrotim și dăm să liniștim cumva furtuna care vine de la miazănoapte, căci faptele cele făcute la întuneric stârnesc furtuna mai mereu și bate ea cu durere peste cei ce suferă cu Domnul și cu sfinții Săi.

O, Doamne, Tu ai pe vatra neamului român lucrarea Ta de venire cuvânt pe pământ și cetatea Ta de nou Ierusalim. Dă-ne poruncă tare să ne așezăm acum peste tot la mare veghe, ca să păzim pacea din cetate, iar îngerii Tăi să iasă cete-cete și să repare toate câte dau duhurile rele să zgârie și să doară! Nu mai plecăm! Stăm și sprijinim cărarea Ta, și se va vedea acum tot duhul rău cel de toate felurile, care lucrează prin cei ușuratici și ascunși sub înseși faptele lor cele lucrate la întuneric, și pe care lumina Ta le învederează, o, Doamne. Amin.

— Da, iubii Mei ucenici și apostoli ai Duhului Sfânt, așa va fi să lucrăm din cer și să liniștim sub pază de sfinți și de îngeri cetatea și Duhul Meu, Care suflă peste cetatea Mea de cuvânt. Suferința Mea cea grea acum în Mine și în cei ce Mă poartă va lucra dezrobirea de durerea aceasta, care s-a vrut a fi și a lovi obrazul Meu cel sfânt în cer și pe pământ. Îmi împart suspinul și apăsarea cu cei zdrobiți în porți și care se trag sub acoperământul Meu, căci sunt fără de putere.

O, cât de mult, cât de cerește, cât de învățătorește i-am învățat mereu pe toți să umble în lumină ca să nu-i pedepsească pe ei faptele cele lucrate la întuneric! Mi-a fost slăbită veghea în porți de cei ce Mi-au slăbit-o, după cum și-au ales ei să facă lucrarea aceasta rea. Aș grăi cu cei ce se joacă, cu cei ce dau să Mă amenințe pentru dorințele lor cele fără Dumnezeu în ele. Aș grăi, dar n-am să grăiesc, că nu e de grăit nimic, ci e de vegheat și de stăruit pentru puterea Duhului Sfânt, Care liniștește marea cea tulburată a încercărilor atât de dureroase, care se sparg în mersul Meu cel cu slavă de cuvânt pe pământ acum.

Sunt cu mare veghe pentru ceea ce grăiesc, căci duhul cel potrivnic Mie se războiește cu Mine prin cei ce fac voia lui cea împotriva Mea.

Sus inimile și veghea, poporul Meu! Eu, Domnul, dau și noroade deoparte ca să te ocrotesc. O, strigă-Mă pentru Mine și pentru tine, strigă cu jale la Domnul, fiule! Șterge-ți fața improșcată, că și Eu ți-o șterg, fiindcă tu Mă iubești! O, nu te teme, popor încercat pe cale! Eu vin cu izbândă, și vei vedea cum vin. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2010